

Sånger om striden och kärleken.

Sköld, Hannes,

81 A Br.

National Library
of Sweden

SKOLD, H.
SÄNGER

Kitt. Sv
(M)
o

Släbuntat
1911

Kungl. biblioteket

0 0000 000004250

Vitt. So.
(130)
o

HANNES SKÖLD

SÅNGER

OM

STRIDEN

OCH OM

KÄRLEKEN

Distribution:

KARL KILBOM, Folkets hus, Halmstad.

1911

1875

SAMUEL

1875

1875

1875

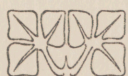
1875

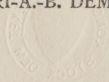
SÅNGER
OM STRIDEN OCH OM
KÄRLEKEN

AV

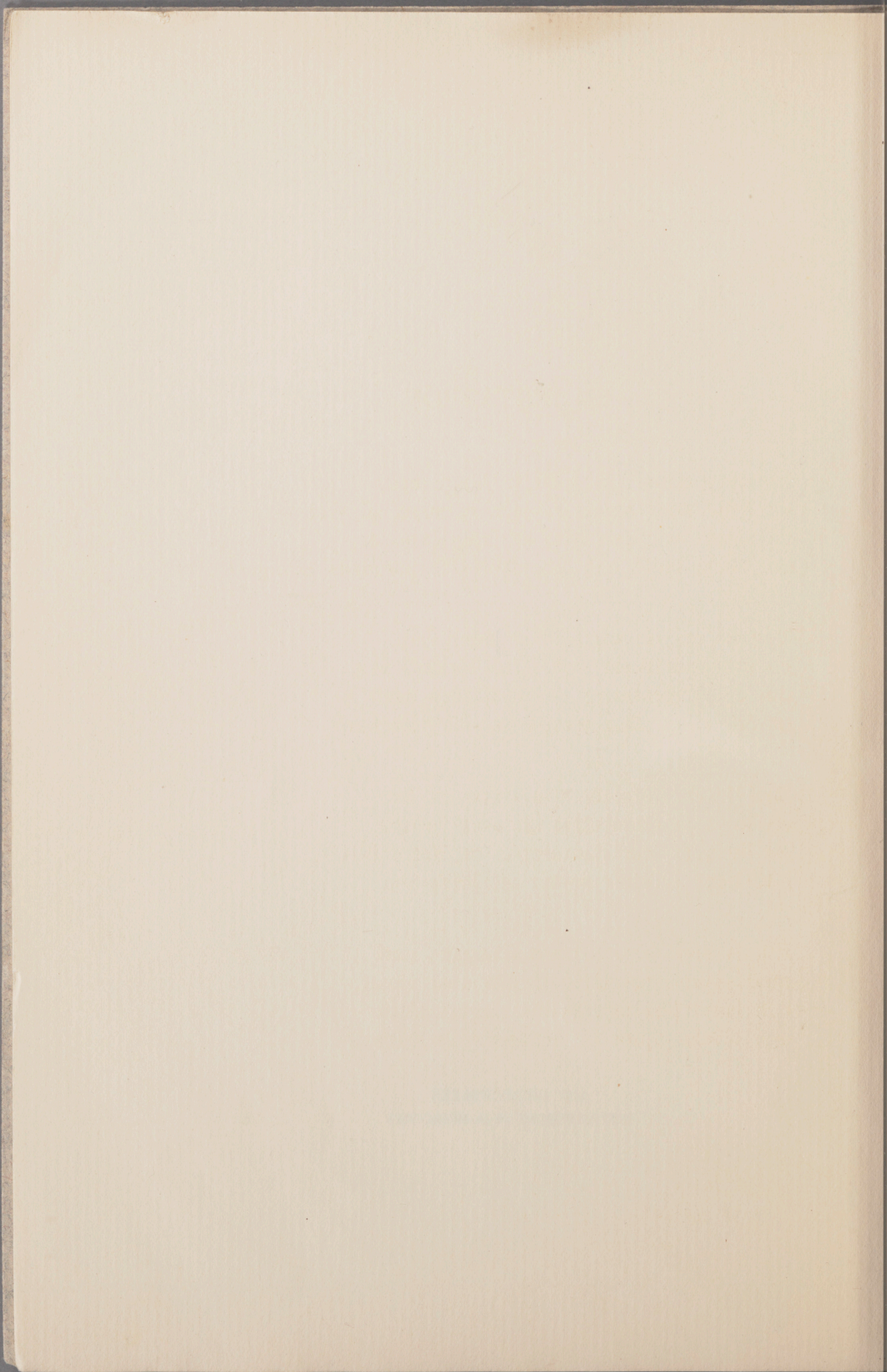
HANNES SKÖLD

HÄLSINGEBORG 1911
TRYCKERI-A.-B. DEMOKRATEN

11

EN DIKTARBÖN

En sång som göts i än så helga ord,
ett kvad som bands i helga rytters fångsel, —
en smula var den från ett högtidsbord,
en blick blott bak en drömrisk lustgårds stängsel.

Vad är en ton med än så ädelt fall,
en ton som rusar och i rus förskräcker,
om ej en genklang av ett fjärran svall
ur öde djup, dem skaparns själ betäcker?

Vad är en sång, en ton emot ett liv,
ett liv som danats att till aska brinna,
ett liv som, när man ropar till det: "Bliv!",
i töckens mörker hastar att försvinna?

Ett liv som levdes halvt i sagans natt
med skymningsglans på alla sina vägar,
och halvt fick äga gyllne dagars skatt
och dricka djupt ur lustans röda bägar,

ett liv som vacklar mellan fröjd och kval,
som sugit njutning invid kvinnobarmar,
som burits genom dödens skuggas dal
i kvidan på en upphöjd ångests armar —

det livet prisar jag, det är en sång
som ej kan diktas om av tidvarvs skalder,
det är en dröm om frid och solnedgång,
om morgonstorm och vilda toners galder.

O öde, gjut av mej ett sådant kvad,
som dallrar mystiskt genom sekels hjärtan,
och minns, att, när jag om din glädje bad,
så bad jag ej att bli förmenad smärtan.

VI DRÖMMARE, VI DÅRAR . . . !

Vi drömmare, vi dårar,
som tror på falska dagrars spel,
som tror på dolska vårar
och hoppets arvedel,
vad fick vi väl annat än tårar
och fasa förstummat stel?

Men slutar vi att forska
i drömmens värld av sol och ljus,
och blir vi överårska
och torra såsom snus —
så saknas väl dock de dårska
som dyrkade glädjens rus.

Vad mer om livet gäcker?
Vi drömde ju för drömmensskull,
och sagans törnroshäcker
vi byter ej för gull.
Och vårn må ha lömska bäckar,
blott vårn är av solsken full.

HANDSLAG

O bleka proletärer,
ni djärva pionjärer
för tankar som knappt än gått fram ur sekelmörk-
rets famn,
kom hit och räck mej näven, —
jag är en sådan även,
som sträva vill och kämpa uti sena släktens namn.

Er dräkt är nött och skarvad,
er hand av mödan garvad,
er gång är tung där trötta fjät ni trampar mot er grav.
Men händer drottninglika
och dräkter brokigt rika
och gång som fjädrar spänstigt lätt, dem frågar jag
ej av.

Ty trofast hård är handen,
och ungdomsdjäv är anden,
som döljes bakom sliten blus och bärs av tunggådd
fot.

Jag känner edra hjärtan
som slagits har av smärtan
och offrats har åt nödens gud i Grottes mänskoblott.

Ni män kring röda fanor
som bryter nya banor
för jubeltid som drager in vid stridstrumpeters skall,
ni, ni är mina vänner,
min själ som eder känner,
och trotsigt vilt och ungdomsvarmt är ock min
blodströms svall.

JAG ÄR SAGORNAS KUNG ALEXANDER

Jag är sagornas kung Alexander,
och mitt rike är stort och skönt:
det famnar de blåa vidder
och allt som är mjukt och grönt.

Mitt rike är sorg och vemod,
mitt rike är glädje med,
och över mitt rikets gränser
går solklotet aldrig ned.

Men stundom jag drager i härnad
mot sagobepreiset Sindh;
mitt vapen är strålen och blixten,
min färdevagn bärgens vind.

Och vände jag åter slagen,
och nådde jag aldrig fram,
så svek jag dock aldrig striden
med hemfridens mätta skam.

För ingen kan säga jag älskat
mer lugnet än farans dåd.
Mitt hjärta för längtans pilar
var städse ett villebråd.

Min själ var en tärande flamma,
som tärde sitt eget mest,
och jämt hos mitt ynglingasinne
var trånsjukans dröm som gäst.

Mitt rike är hela världen,
mitt rike är skönt och stort:
jag är sagornas kung Alexander —
säg, har ni det namnet sport?

REVELJ

Var man som vill bli en fri soldenär
i vår framtidshär, i vår medborgarhär,
var man som vill röja vildmarken opp —
ta vid uti vår tropp!

Var man som kan svälta om svält blir tvång
och vandra med fröjd och vandra med sång,
var man som har vilja som eldblått stål —
gå med emot vårt mål!

Var man som kan drömma ännu en dröm
som ungdom varm och som ungdom öm,
var man som älska och hata kan —
han är vår stridshärs man.

Var man som ej ådrorna kalkats i,
var man som kan rysa vid smärtans skri,
var man som kan känna en känsla än —
hör med bland våra män.

De andra må slöa sin levnad ut
och klappa sin mage och slicka sin trut
och dricka champanj och gå i parad —
det är ej för vår brigad.

Var man som ej vill deras brännvinslunk,
deras barntrumpeter och leksakspjunk —
var man som vill slåss för ett ideal,
hör hit till vår signal!

FÖRSTA MAJ

Första maj, första maj —
varje sliten kavaj
blir en mantel av strålande ljus,
varje trött proletär
glömmer mödornas här
och går drucken av vårvindars rus.

O du älskogens vår,
som befriande går
över landen i segrarefärd,
du är drömmens också,
och var blick i det blå
är en blick in i undrenas värld.

Vart förtryckarnas hot,
varje vardag med sot
blir i dag som en lumpen legend.
Och vår håg och vår hand
röres fritt utan band,
och vår blick är mot framtiden spänd.

FANAN

Den är en färgad trasa i toppen på en stång
som viftar melankoliskt in
vårt hemlands undergång.
Men skalderna besjunger dess granna sidenklut,
med tvångsligt underkuvat sinn
ger kanonjörn salut.

Den vätts av salta tårar och växt i blodgödd mark,
ett styggelsens och dödens träd
med ofärd i sin bark.
Och var blev mord begånget och var blev gjutet blod
där inte fanorna var med
och mitt i vimlet stod?

Och därför vi, kamrater, skall svära fanan evigt hat
och hårda våra sinnens stål
att störta våldets stat.
Och därför vi, kamrater, när våra segrars dag är när,
skall störta härskarnas symbol
som jordens nesa är.

SÅNGARE OCH JUNGFRUR

I spetsen skall gå sångare när trummorna går,
när fältmusiken spelar
och genom härens delar
en lustans blodvåg slår —
i spetsen skall gå sångare med kransar om sitt hår.

Av ynglingsskarans blomstervår skall sångarna tas,
av männer som kan leka
när åskan börjar eka
i ystert stormtidsras —
av ynglingsskarans blomstervår skall första platsen
has.

Å loftena står jungfrurna och ser deras tåg,
de blickar tårskumögda
men är dock ganska nöjda
och glada i sin håg —
å loftena står jungfrurna och skådar deras tåg.

ARGONAUTER

Nu lyster det oss spänna våra segel utåt fjärden,
i bidan vänds vårt öra emot stormbrusmelodin.
Nu lyster det oss plöja alla djupets grönbå gärdern,
nu lyster det oss dricka av en faras starka vin.

Ej Okeanos vi rädes, och vi rädes inte Hades,
vi är sjömän som vid åran glömmet strandens fege frid.
Och om mil av vägvill irrfärd mellan oss och målet
lades,
vi skall fram trots milens vägvidd till vår längtans
blå Orplid.

Låt oss hämta gyllne skinnit, låt oss betsla havets
hästar,
låt oss gå på bärsärksgästning till den vilde Poseidon!
Vi skall tygla vågens vilddjur, vi skall tämja brusets
bestar,
vi skall slåss med män och gudar, vi skall häda Kro-
nos' son.

Och vårt skepp det heter Argo med en styrman väl
förfaren,
med besättning som har hjärtan för de glada även-
tyr,
vi skall kuva tandsåddsmännen och den dystre tem-
pelkarlen,
vi skall döda väktardraken som sitt gröna etter
syr.

Vi gör strandhugg alltemellan efter bytesgull och
flickor,
flickor som har hud som silke och en blick som Hellas'
sol.
Varje dag vår dags bedrifter skär vi in i hävdens
stickor,
varje dag när natten stiger på sin dunkla drottning-
stol.

Men när vågorna har lagt sej, stillt av natt till vila
smekta,
träder sångarn fram på däckets med kitharan i sin
hand.
Och då tystnar männens skaror av hans stämmas malm
bevekta,
och hans sång går över viken vaggad långsamt in
mot land.

Och då bävar kvinnohjärtan, och då fröjdas manna-
sinnen,
och då härdas krigarmodet, — sång och strider är i
släkt.
Det som aldrig sågs av krigarn, ifrån diktens ljusa
tinnen
kitharoiden drömsynt skådar: segerns röda morgon-
väkt.

FANSVIKAREN

När du var ung så sjöng du rött
och hädade som vi.
Sen dess har Mammons håvor gött
din själ till apati.

Du tjänar dina gudar bra,
och de ger dej procent, —
en praktisk religion att ha,
med den är nåt bevänt.

Nu har du en embongpoäng
och månsken ävenså
och ejderdun uti din säng
och aktning i ditt skrå.

Du äter du, när vi har svält
och äter inte smått
och menar allt är välbeställt
och allt är ganska gott.

Ibland man ätit tills man sprack
och gått tills man föll kull;
då hjälps det ej med ve och ack
och med det röda gull.

Så gånge dej och så din sång,
så går det er till slut,
för det som trasa var en gång
blir aldrig mer än klut.

DU ÄR OCH DU BLIR DEN DU VAR...

Det finns så gott om husrum
för folk med framtidstro,
det finns så många fångelser
där sådant pack kan bo.

Och varför skall de födas,
som inte trivs i nut
men sträcker sina aningar
mot eftervärlden ut?

Och varför föds det örnar,
där bara sparvar ryms,
där blickarna av dalens gräns
från havets vidder skym?

För föds en fri i trälland,
i stocken är hans plats,
mens trälasjälen breder sej
i gyllene palats.

Och vårt land, det är gästfritt, —
har varit alltsen hedenhös,
det önskar ej att någon skall
i svält gå härbärgslös.

HYMNE TRISTE

Skall livsledan somna i en känsla öm och ren,
och skall sorgset slockna vart begär,
när nattvila lägrar över allas våra ben
likt en gam som glupar och förtär?

När viskande alla, som får vandra ovan jord,
smyger fram på platsen för vår ro,
skall aldrig då lösa sig från munnarna ett ord
som kan nå till skuggevärldens bo?

Skall aldrig en längtan vilja stiga ur vår natt
upp till livets löjefyllda dram,
till lystnadens marritt och till smärtans bittra skratt
eller någon trolös hjärtedam?

Och när det skall ljuda carmagnole och marseljäs
och skall rinna blod uti vår stad,
skall vi inte önska ovan griftmarkstuvans gräs
för att stå på segerns barrikad?

Hur tungt det skall vara, när de andra skall få slåss
men vi skall ligga döda i vår grav
och inte få svänga dessa stridens röda bloss
och få giva slag för slag man gav!

MADRIGAL

När jag blir död och sover i den grav
där skuggorna sjunker och försvinner,
så kransa ditt änne och brädda din pokal
och sjung mej en sång, en smärtans madrigal,
som lyser likt lustans eld och brinner.

Min vesperlängtan är inte dunkelt svart
och inte den trånadsmättat sjuka.
Den vandrar vida, men känner inte vart,
den leker lustigt med klinga och med dart
och spelar på mandoliner mjuka.

Min vesperlängtan är röd som kvällens sky
och röd som en arla morgons dager,
den flammar fram som en måne uti ny,
den stormar ut som en lekfull västanby
som fjärran mot dimblå bergås drager.

Och röd, o broder, må avskedssången bli
som ägnas den bårsatte och bleke, —
en dämpat dallrande sorgens harmoni
med njutningens solljusa underton uti
på suckande sångartungor leke!

Och glöde dikten, som förr mitt hjärta gjort,
mitt hjärta, det omätt längtansrika, —
en madrigal om allt som sinnet sport
av älskogseld, av frid på helig ort,
av storm och sus, av segra och av vika.

SOLSPÅNAD

Solen spinner sin gyllenväv
högt över svartgrå taken.
Susar det månne i skog och säv
där skogssjön ligger naken?
Vankas där kanske som förr musik:
 ungarnas skrik
och kvitter från fågelbaletten?
Vandrar där kanske prinsessor två
 med solblick blå
som skymmes av vida brätten?

Skogsprinsessor, minns ni ibland
prinsen som kom att gilja,
han som vann hjärta och håg och hand
och band er lätta vilja?
Dagen sen dess är liden långt,
 nu är trångt
och svårt för oss alla att andas.
Tungt är det liv som vår mor oss gav, (60)
 vår luft är kvav,
och knotet med klagan blandas.

Här bland hopade stenmassiv,
arkitekturens under,
flyter mitt sorgsna och fadda liv
med knappa lyckostunder.
Låter det ej som en sagas ord,
diktad och gjord
att folket till längtan stämma:
bakom vår värld av stenkol och sten
är luften ren
och inget kan andningen hämma?

Solen spinner sin väv av gull
högt över svartblå taken, —
dagen av möda och kamp är full,
och natten i dröm är vaken.
Inne i hjärtat spirar och gror
något som tror
att snart det blir bättre tider.
Sagan får liv och själ och form,
och efter storm
skall blåsas till ro omsider.

DEN GRÅ BRODERN

Du är känd i orten, du grå kamrat,
som är trognast av alla trogna.
Du är alltid flink och aldrig lat,
du hör till de redobogna.

Ack, broder Svält, så ses vi igen —
sedan sist är ej många dagar.
Du hänger efter som ingen vän
fast ej ditt besök behagar.

Ditt dödmansanlet är blekt, som jämt,
och du vacklar alltfört på gången.
Och ännu roar dej grymma skämt
med en stackars jordefången.

Din stav är magisk, men magiskt hård,
och ditt hjärta är sten, om det finnes.
Sju sorger sömmat din klännings bård,
och oböjd är du till sinnes.

Jag tycker du kommer så ofta hit
och går härifrån så sällan.
Men aldrig räcker din långvisit
att dämna livet i källan.

Så gör ditt ärende väl en gång,
så du slipper komma tillbaka, —
så jag slipper vandra i snyftning och sång
genom varandets mardrömsvaka.

TILL EN KVINNA

Jag aktar ingen västanvid och ingen kvällsblid bris,
jag aktar inget fröjdefullt och dävet paradys.

Det finns så många strider
att kämpa och slåss,
och hela världen lider
och tusen förgås, —

hur kan du bli i spiselvrån och bara titta på
och drömma endast drömmar i det blå?

Min sång är ej för henne som är läspande och snäll,
för endast bragdens fylgia jag aktar värd mitt hell.

Hur kan du ännu leka,
när stormarna går,
och tala om det veka,
när nävarna slår?

Jag älskar blott den kvinna, som kan tåla kampens stål
och inte tyr till stillsamhetens prål.

Jag älskar blott den kvinnosjäl, som är liksom en storm,
som vågar trampa stolt sin väg på paragraf och norm

 som dristar till en gärning
 i frälsarenit,
 att slungas som en tärning
 i vågornas split,

som dristar trotsa dunklet i de rädsselfyllda snår,
dit aldrig solars gyllenstrimma når.

MÄNNISKONES SON

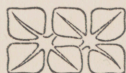
Med en ödesgrå skymning över livets stråt
och en tystnad mättad av gråt,
vid ett stillhetens irrande och dystra dån
steg ur Inget Alltets son:
ur en kulen och stormskyld ensamhetens klyft
har en örnkung vingarna lyft.

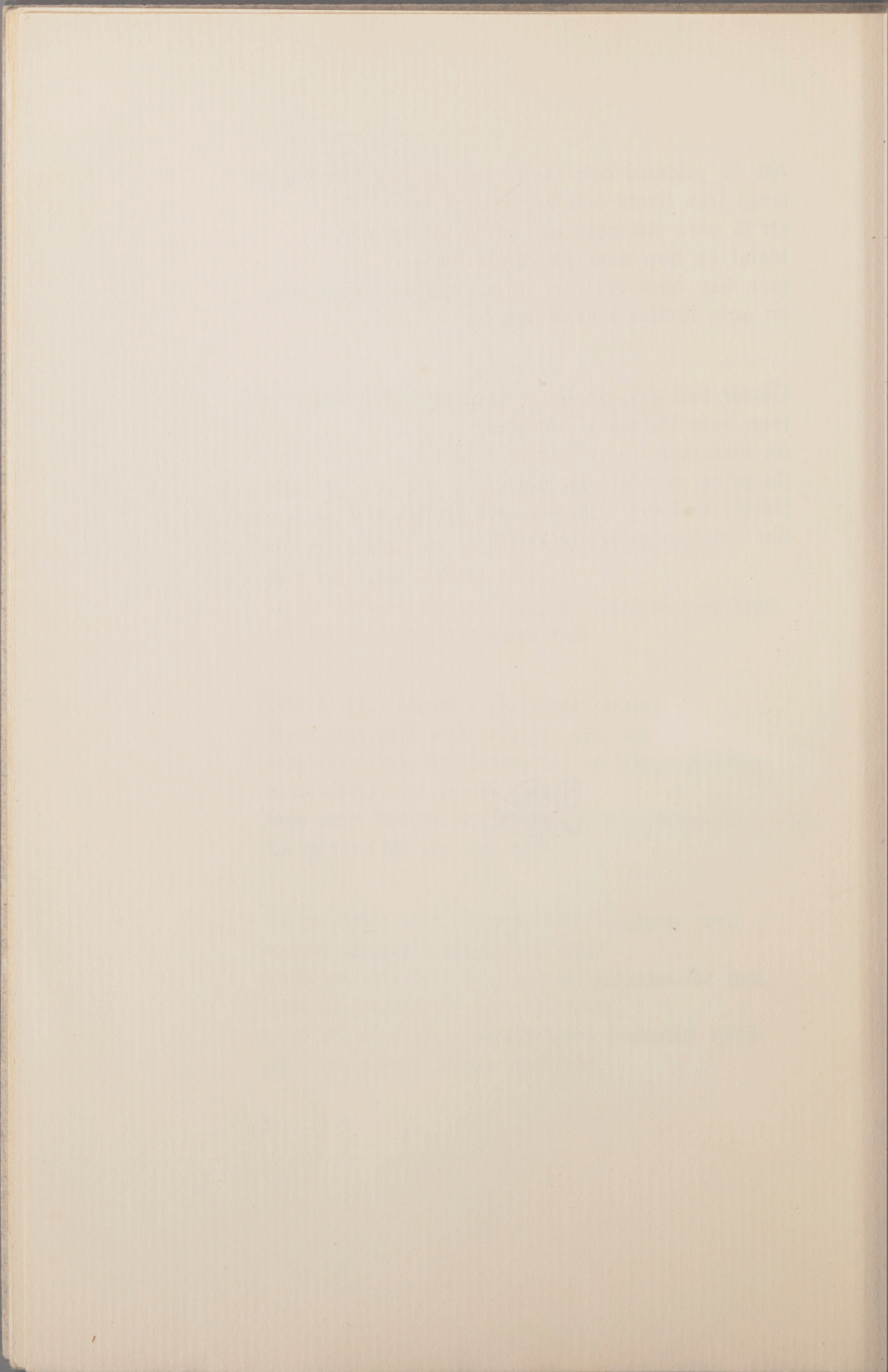
Inte är han boren i slottenas gemak
med dess gull över väggar och tak —
som en prins, en Siddartha, en ätters ättelägg —
utan alstrad av parias drägg.
Den som föddes att kämpa för mänsklighetens rätt
får ej lära att äta sej mätt.

Ej en fader står vakande vid vaggans rand,
endast moderns darrande hand
sträcker ut som att signa till förbannelse den,
som är mest förbannad av män,
som är så med syndaskulders övermått närd
att han mäktar frälsa en värld.

Att få glåpord och skymf och naglas fast vid trä
långt från livets och lugnvikens lä,
att få bära sitt kors och att få digna ner,
bland en hop som gäckande ler, —
vem kan bära det mer än en människones son,
en som föddes i nesa och hån?

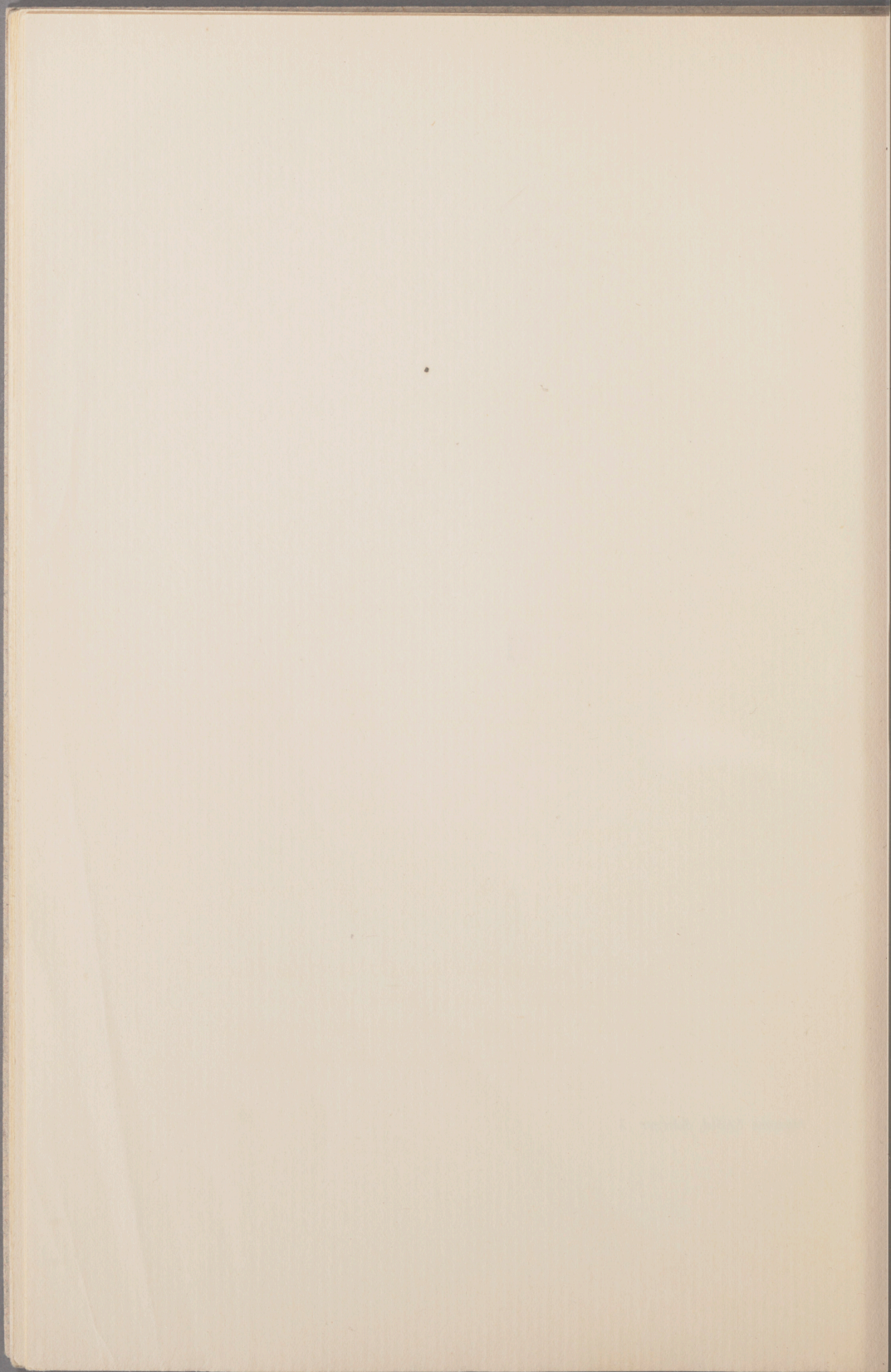
Därför hell dej, du barn, som av ingen fader vet,
men som föddes i lönlighet,
du fosterson av en judisk proletär,
du prins av nöd och misär!
Därför hell dej, trälason, och trefalt hell
din födelses midvinterkväll!

II

Hannes Sköld, Sångare 3

GATODYSSÉEN

IMPROMPTU

I

Häromkvällen i skymningen så blev jag arg och
vred,
jag svor till av djävulen som stundom är min sed.
Det var den gamla frågan: den där om portmonnän,
som fåfängt väntar fylldad ifrån lyckans gullfontän.

Borgerskap, du lovlige, som alltid vandrar mätt,
alltid vandrar lagligen och alltid vandrar rätt,
hur skall du kunna ana vad fattigfanten led
när han fick gå i hunger tills i tarmarna det sved

Mörkt det var i kammaren, för sista stumpen ljus
brändes ner för längesen i detta arma hus.
Till slut den blev för trång mej, min sluttande mansard,
och jag gick ner att vädra mej på stadens boulevard.

II

Som in i ljusets värld
från mörksens hov hos Satan
ut på den ljusa gatan
från rummets dunkel gick min färd.

Med ens blev lätt min håg.
Min tre dars långa fasta
var glömd och därmed basta,
och bara ljus för mej jag såg.

Jag gick på studiefärd
ibland den glada hopen,
bland skratten och bland ropen
från marknadens och glädjens värld.

Jag såg en dandy först
med cyniskt dandylöje
gå söka sej ett nöje
att läska ut sin njutningstörst.

Därnäst en skald med spleen
som skakar sina lockar, —
och där en hop sej skockar
om borden, där man säljer vin.

Här luktar valnötkok,
och någon säljer druvor,
här flyger det två duvor,
där går en herre med en bok.

Han är för mycke klok,
han ser förskräckligt illa,
fast han bär gullbågsbrilla,
och det höll mest att gå på tok.

För en stor autobus,
där kusken satt i slummer.
tog sej ett galanummer
just i professors vattenpuss.

Och med ett jättefilin
en neger promenerar,
han tänder demonstrerar
med självförnöjd och vräkig min.

En artig japanes,
som kom ur slottsgårdsparken
och knappt näns röra marken
ler håfullt bort åt en kines.

Och där! Vem där? — John Bull
i röda polissonger
och gråa pantalonger
och pänningpung med money full.

Han ser en bronsbystod
och konfererar guiden:
det var ej Josef Haydn
men någon kung, berömd för mod.

Där går en diplomat —
nej, resande i viner:
man ser det på hans miner
att Backus' rike är hans stat.

Bak halsen på en häst
det skymtar fram en kjortel:
en stöt i Herrans mortel,
en himlande och mager präst.

En löjtnant med mustasch
går där och spänner vador.
Hans blickar är som glador
som spejar under hans plymasch.

Han tänker någon få,
han tänker någon fånga
med sej i säng att gånga
så att det bliver ett av två.

Strax bakom en kokott,
välldoftande och pudrad
och som till hälften tjudrad
av tunnbandskjoln i lilablått.

Och en exotisk kung,
som tycker om dansöser,
går och fixerar töser
med blick som stirrar glåmigt tung.

En backfisch med stor hatt
men mycke liten hjärna
och ögon som en stjärna
flanerar, pigg på galna spratt.

Men monsieur Jacques Bonhomme
i allsköns tukt och ära
går fram med sin megära,
som vredgas när han ser sej om.

Dock snart jag glömmet av
de andra glada många
som går att lyckan fånga
i storstadsmyllrets vilda hav.

Min blick har sugits fast
av en gestalt i strömmen,
som lösts liksom ur drömmen, —
den dröm som alltid för mej brast.

Nu märker jag i ett:
jag följt dej flera gator
bland gubbar och ragator
som om jag ingen annan sett.

III

Hednabarn av synden full,
glada hednabarn,
males åt dej alltid gull
i din levnads kvarn?
Strör man alltid rosor
där du gånger fram
skalkande och nyckfullt fräck på gatans maka-
dam.

Hednabarn, din fot är lätt,
lätt och allt för liten,
och du visar fram på alla sätt
allt du har av näpet och av nätt
inför friarsviten.

Man förstår värdera opp kontant
allt du har av nätt och elegant:
fem louiser — hundrafemti francs —
mera bjudes — du är allt en vogue,
du är allt i allra högsta svang,
härskarinna på segertåg.

Men du rynkar läppen,
kallt och fint förnämt —
herrn med silverkäppen
stapplar bort förgrämt;
han kutar i väg och böjer sin rygg,
och blicken är nästan ångstfullt skygg —
säj, var du ej lite för stygg?

Men marknaden går livligt på fåfångans torg,
och överjättespindeln sitter säker i sin borg
och suger alla sedlarna och alla slantarna,
på allting lägger han vantarna.

IV

Lulu — så kallar jag henne —
stannar vid hörnet och lyfter sin fot
för att knäppa sitt spänne
som råkat lite snett.
Ha ha! Vi är gamla bekanta:
det är ju hon som bor mitt emot
min våning, den bergstupsbranta,
och alltid suttit vid fönstret och sett
och suckat och nickat och plirat och lett.
Vi skrattar ett enda gemensamt skratt, —
jag hälsar och dristar mej lite tafatt
att fråga om jag får slå följe.
Hon svarar med skratt och med skratt igen,
så bröstena hoppar som lystna till män
inunder sitt lätta hölje.

V

Jag vet ej vilka vägar vi vandrade där sen,
 för allting var så vackert, och luften var så len,
 och kvällen var så härlig så jag ville knappast andas
 av rädsla för att allting skulle svinna som en sång,
 av rädsla för att slutet alltför tidigt skulle randas
 och jag stå åter gäckad såsom förut mången gång.

Vi gick som sagomakar i Tusen och en natt
 och dränkte våra tankar i våra ystra skratt.
 Och jag tänkte: "Törs jag våga,
 törs jag drista min fråga?
 Skall hon inte finna mej något fri
 och snörpa läppen och vredgad bli?
 Då får jag aldrig se henne i fönstret mer —
 och hon som så tillbedjansvärt ler."

Just då — det var en gata där lyktans sken var blekt —
 så såg hon mej i ögat som ville hon bli smekt.
 Vi kom till att stå stilla där och på varandra blicka
 och läste i vårt öga samma tysta frågas svar.
 Då knöt jag häftigt hårdhänt mina armar om min flicka
 och hem jag henne förde — nej, jag tror jag henne
 bar.

VI

Vad det blir varmt i ett kallt mörkt rum,
vad luften blir lätt och fin och ljum,
när vi får någon därinne att dyrka!
En ungarlslya är tristhet jämt,
tills dörren slås opp för kvinnor och skämt
och man bygger opp sin lustas kyrka.

Vi satt där och kysstes och kuttrade tyst
och lyddes ängsligt till varje knyst
tills ljuset slocknat till slut i hotellet.
Då kröp vi i sängen tätt till varann
och lekte leken: Kvinna och Man,
tills natten led emot hanegället!

Då klädde hon sej med ack och ve, —
det var som hade hon glömt att le,
och hon begynte snyftande gråta.
"Nu har du min ungdoms renhet förstört,
nu har du min stackars oskuld förfört.
Men tro du inte att jag kan förlåta."

Jag får bekänna att jag blev mör
och rev mej rådvill uti mitt skör
och kände mej ytterst miserabel.
Just då så speglade hon sin byst
med öga av tårar vätt och kysst
och sporde stilla: "Är jag passabel?"

Strax efter så började hon igen
om barnprocesser och pengar och män
och grät några skvättar på sina ställen.
Fast, när hon med handen på låset tog,
så vände hon på sej och hötte och log
och sade: "Jag kommer igen till kvällen".

UPPSTÅNDELSE

Nu sönderbrytes isarna mot ytterhavets skär,
och solen ristar skårer varje dag i deras bark.
Och böljesången väcker åter havets hela här.
som tar igen, var dag som går, en vidd av vinterns
mark.

Det lider mot de underliga blåa längtans dar,
då dagen flyr som jagad sina korta lätta fjät,
då vårmusiken spelar opp sin lekande fanfar
och inget hjärta minnes mer, att fordom dags det grät.

Nu vaknar alla drifterna som slumrat i vår själ,
till dådet och bedrifterna vi lockas åter ut.
Vi trampar alla sorgerna med spetsen av vår häl,
för nu har vinterns dystra drott lekt sagan sin till slut.

Det hörs som någon ropade: "Hej opp! Hej till
turnej!"
när stormen kommer sopande erövrarkungens seger-
stig.

Och varje liten hjärtedam klär av och på och pyntar sej,
och riddaren drar pansar an och hoppar opp i sadeln
vig.

Så låt oss löpa kosorna, ni glada riddersmän,
som bär mot segerrosorna ur vit och näpen kvinno-
hand!

Och bryt en lans med trollet, om det visar sej igen,
för det skall inte spärra för oss ungdomsdrömmens
land.

OCKSÅ EN VÅRVISA

Du vårens fagra falska månad
som är så farlig och så rik,
som mera djup gör himlars blånad
och diktar om vår unga brånad
till lustigt lekande musik.

Ack, finnes ingen vår som öser
i unga sinnen syndfull lust!
Som solskensflöden och som töser
jag rädes inga mitraljöser
och ingen het och hårdhänt dust.

Jag minns ännu en vårprinsessa,
en liten jänta finhyllt vek.
Nu är hon kanske baronessa, —
men kanske också en av dessa
som står i gränd och lockar blek.

Jag led en gång för längesedan, —
jag tror bestämt mitt hjärta brast.
Det var visst tolite gången redan,
men ej förty, ändå, emedan
så var jag riktigt grundligt fast.

Jag tror jag längtar till de åren
då pulsen dämpar sina slag.
Det är riskabelt nu om våren,
och alltför gröna ståndar snåren,
och alltför skön är solens dag.

VALBORGSMÄSSO

Blå brinner majeld, rosigt röd och blånande,
blå uti stålglans och röd som blod och sår.
Snabbt rinner natten, bärsärkstark och dånande
stiger på bergkrön längtans ljusa vår.

Löpsk sjuder saven under barkar vårliga,
sjuka av lusta löper djuren hop.
Högt ljuder hymnen, vårens hymn den dårliga,
natten är fylld av skratt och glam och rop.

Jag går och söker, fattig och allena,
söker två ögons milda majkvällslek.
Var går och väntar du, den orört rena,
du vilkens blick är klar och god och vek?

Blå brinner majeld, snart är den förbrunnen,
bara ej hjärtat också brinner ner.
Snabbt rinner natten — är blott natten svunnen
kommer den aldrig, aldrig, aldrig mer.

RENTRÉE

Nu gnolar sommarn sin retring
på samma gamla, gamla sträng,
sin nötta tusenåra saga
om att behaga och bedraga,
om kvinnogunst och kärlekssäng.

Man tycker att, hur tiden går,
det borde komma snart det år,
då sommarskalken vunnit stadga:
men älskogsångst och vällustfradga
den för alltjämt i sina spår.

Moralen själv blir helt frivol
och dricker lekfyllt syndens skål;
skall vi då inte, som är svaga,
få lov att vara med och draga
vår brand till dagens känslobål?

FÖR FLÖJTER OCH KLARINETTER —

För flöjter och klarinetter —
vad är väl en sommardag
mot jublets brusande nätter
och dunklets fördolda behag?

För visor och glada sånger —
vad är väl en sommarsol
mot dansen på gröngräsvånger
med fladdret av skört och kjol?

För gossar och glada jäntor
och allting som kjoltyg bär —
en måne i granskogsgläntor
är summan av mitt begär,

och därtill en tös att älska
med armen om liv och hals,
vars ögon och håg är rebelliska
och vars blod är som virvlande vals.

BÄNKEN

Här bland träden under valvet stod ännu i går en
bänk, —
från de ljusa nätter bar den av mystik ett gyllenstänk.
Ack, hur många kära par
tog den bänken i förvar!
Där har bundits och har brustit mången älskogs
lätta länk .

Nu synes mej den platsen som en skövlad helgedom,
så trist och grå som livet och så glädjelös och tom.
Regnet slår emot min vägg,
hösten mumlar i sitt skägg
att den inte älskar kärlek, gröna marker, sol och
blom.

LÖVFALLSNATT

Nu faller löven gula i den slummertysta stad,
och tunga vindar irrar under trädens kolonnad.

Kallt skelettlik står allén
i vår ödemark av sten
som en vaken vinterlängtan efter sommarsolens bad

Allt borgarståndet sover bakom nedfälld jalousi
så dygdeädel vällöft som det någonsin kan bli.

Det är bara jag som glömts,
det är bara jag som dömts
till att vaka i en tryckande och tung melankoli.

Varför kan jag inte sluta med att längta världen bra?
Ack, vad längtan är en gåva alltför mäktig till att ha!

Alltför ringa är vi än,
lyckolandets timmermän,
alltför få och alltför svaga till att slita och att dra.

ROSENKIND

Var dväljes du väl nu, lilla Rosenkind?
Var somnar du väl nu, lilla balsamvind?
Det är länge sen vi sågs, det är långa, tunga år,
sen vi möttes under skuggan bland din trädgårds
blomstersnår.

Vad skänkte alla åren som gått sen sist?
Mej gav de mycken vanmakt och mycken brist.
Men vad gör det mej, blott du fick ett öde lyckostrött,
att min vackra dröm har brustit, att mitt hjärta har
förblött?

Jag gjort så många lustiga syndafall
sen du gick bort ifrån mej i olust kall.
Men jag minns ej någon synd som jag höll mer kär
än den,
som vi lekt en gång tillsammans och som aldrig
leks igen.

Men var dväljes du väl nu, lilla Rosenkind?
Var somnar du väl nu, lilla balsamvind?
Kanske möts vi dock en gång, kanske ses vi en gång
till
mellan östanvind och västanfläkt om vårens gudom
vill.

EXOTISK KVINNA

I något blommande paradys
som grönskade fram ur ett kustlands dis,
där gåtan bodde i dunklets valv
och luften av hemlig bävan skalv,
jag träffade samman med dej en gång
och njöt i en lustans vaknatt lång
av dina smeksamt brunstiga kyssar
och nattvindens nynnande sång.

Det är som slöte sej mera vekt
en kalk som blev av en fjärl smekt,
en kvinnomun som en vällust sög
från mannaläppar som dövande ljög.
Det ryste till i din unga kropp,
då tyst min hand på dess former lopp
i ung och hetsigt ilande iver
att lösa din flickgördel opp.

Vad minns jag mera av kyss och bett
och kärleksmärken du då mej gett?
Vad minns jag mer av din lyckotår
och mandeldoften ifrån ditt hår?
Jag minns — jag minns ej — jag har det glömt,
om ej kanhända jag allting drömt,
men jag behöver stundom att drömma
om någonting tropiskt och ömt.

FATTIGMANSGLÄDJE

Där du vandrar bland de många i den mörknande
allén,
röjer genombrutna strumpan ett förföriskt svarvat ben.
När du skrattar till kokett
grinar lystet gatans sprätt.
Du har sinne för kalkyler och, vid gud, det är din
rätt.

Ack, din sammetsmjuka klockhatt och din sidentunga
kjol,
deras kostnad kan jag inte fila hop med min fiol.
Jag hör klangen av ditt skratt;
den betyder: guld i natt!
Om jag hade jag dej skänkte alla kungarikens skatt.

Det är tungt att vara fattig när det finns så mycket
skönt,
som föraktar våra kyssar och vill bli med mynt be-
lönt.

Stackars vandrande bohäm,
gärna du till döds dej gräm!
Demimonden är en vara bara för crème-de-la-crème.

SERENAD

En sång att sjunga i hög tonart

Rännstensunge, nattjärilsunge,
möt mej därnere i stadsparkens dunge
under doften från schersminbersån!
Doften tynger, trycker och söver,
glåmigt seglar stjärnorna däröver
och speglar sej i den smutsiga ån.

Grå vår kärlek är som vår smärta,
grå liksom brandmurn med skyltar bjärta —
gammal — vissnande i tidig vår.
Du är en sköka, jag är en dagkarl,
träl för prästman, herreman och lagkarl
och olycka lurar vart vi än går.

Rännstensunge, finkeln är färdig;
nog skall din brudbackanal bli oss värdig
denna natten uti parkens lund.
Sent vi somnar, sent skall vi vakna,
dagen bara giver oss sakna,
välsignad är rusets heliga stund.

FRÖKEN

Nu går hon i butiken med steg som trippar smått
och nätt
och längtar efter skymningsdags, då frihetstimmen
slår.

Att slita och att släpa och svälta med ibland är lätt,
när nattens högtid följer efter dagens törnesnår.

Där ner på trottoaren, där gasen nyss har blivit tänd,
i trogen väntan vandrar hennes ädla kavaljer.
Hans gång är stolt och hövisk, han är för sina dyg-
der känd,
han tvinnar på mustaschen efter herrekarlsmanér.

Han henne skänkt sitt hjärta och sin hela glada
fattigdom,
och hon har lett och nickat och har tagit det emot, —
för lika fullt som hjärtat är pänningpungen blank och
tom,
men båda hon anammat glatt i ena straff och bot.

Hon smyger fram till fönstret och vinkar tyst en häls-
ning ner,
han ler och kastar opp en kyss med spetsen av sin
hand.
Vad det är långt att vänta, — hon girigt på pendylen
ser, —
det är som visarns snigelgång blev tidvarvströg ibland.

EPILOG

För helgon och för dårar, för demimonde och tattarpack,
för konungar och blusmän och borgerskap i frack
min sång, min sång skall dåna som klämtslag och
som lurars rop:
nog kanske den ej passar för alla i er hop.

Ni kallar mej väl galen, — gå på, om det nu roar
er,
men i min själ förblir jag blott ung och inget mer.
Det är ett fel, jag vet det, att vara ungdom nutill-
dags
och inte gå i mönster för synål och för sax.

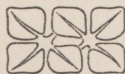
Men var ni aldrig unga och sprudlande av oförnuft
och bar ni aldrig dyrkan åt vårens skira luft,
hur kan ni då begripa ett ungdomshjärtas snabba
slag
och huru fatta glädjen på glädjens korta dag?

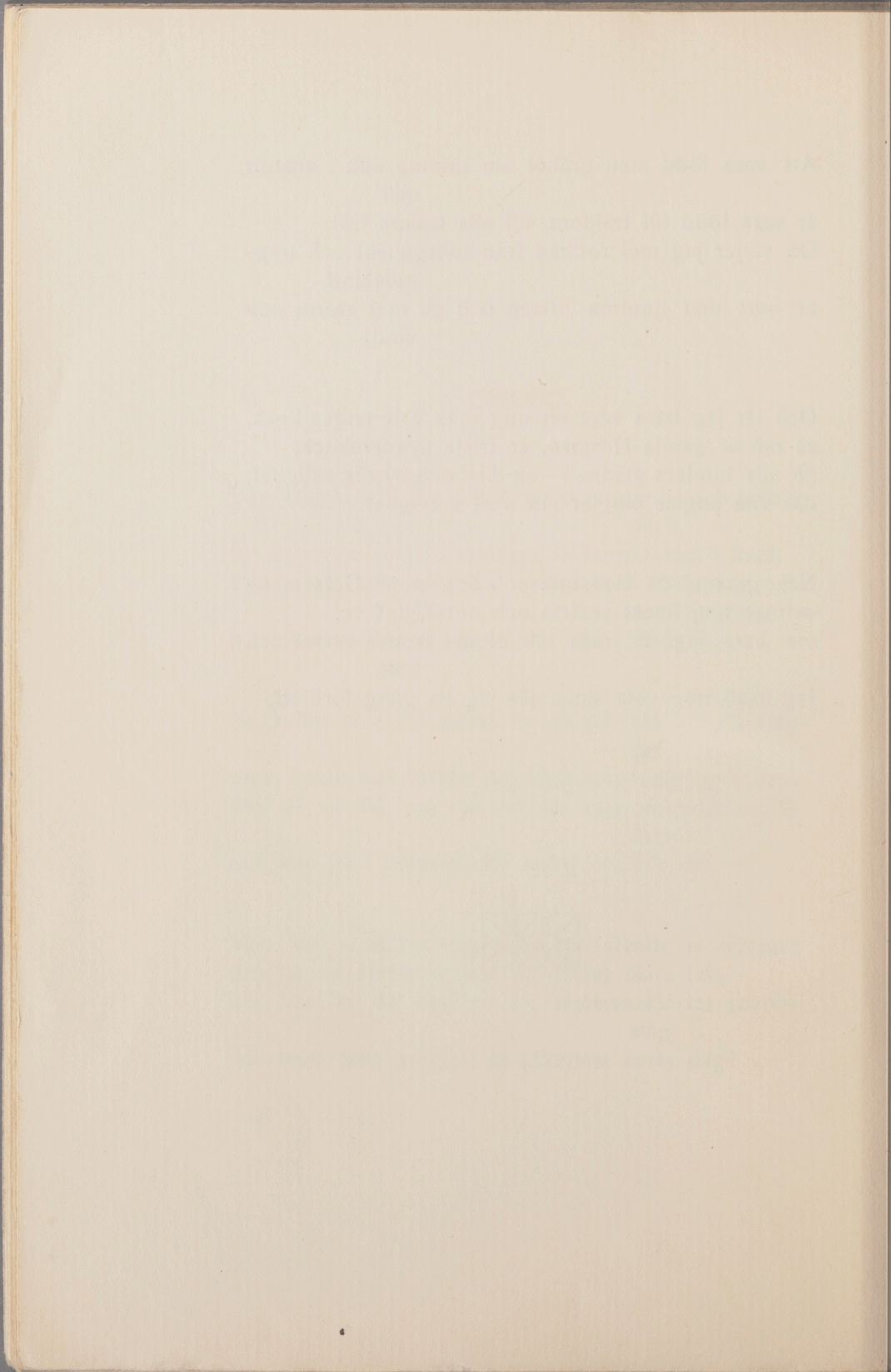
Att vara född med gråhet om tinning och i anstolt
själ
är vara född till träldom, till alla trälars träl.
Då väljer jag mej rodnad från morgonsol och ung-
möskind,
ta bort den ljumma brisen och ge mej storm och
vind!

Och får jag bara vara en ung man i de ungas flock,
så må er gamla fårhjord, er trista syndarskock,
nå alla himlars glädje, — en däst och trevlig salighet,
där vita änglar pinglar sitt spel i evighet.

Nej, ge mej då Gehenna och ångestens Getsemane
och ge mej livets smärta och utsägligt ve,
om bara jag får rasa när blodet rinner varmt och
rött.

Jag skall nog veta sluta när jag en gång förblött.

INNEHÅLL

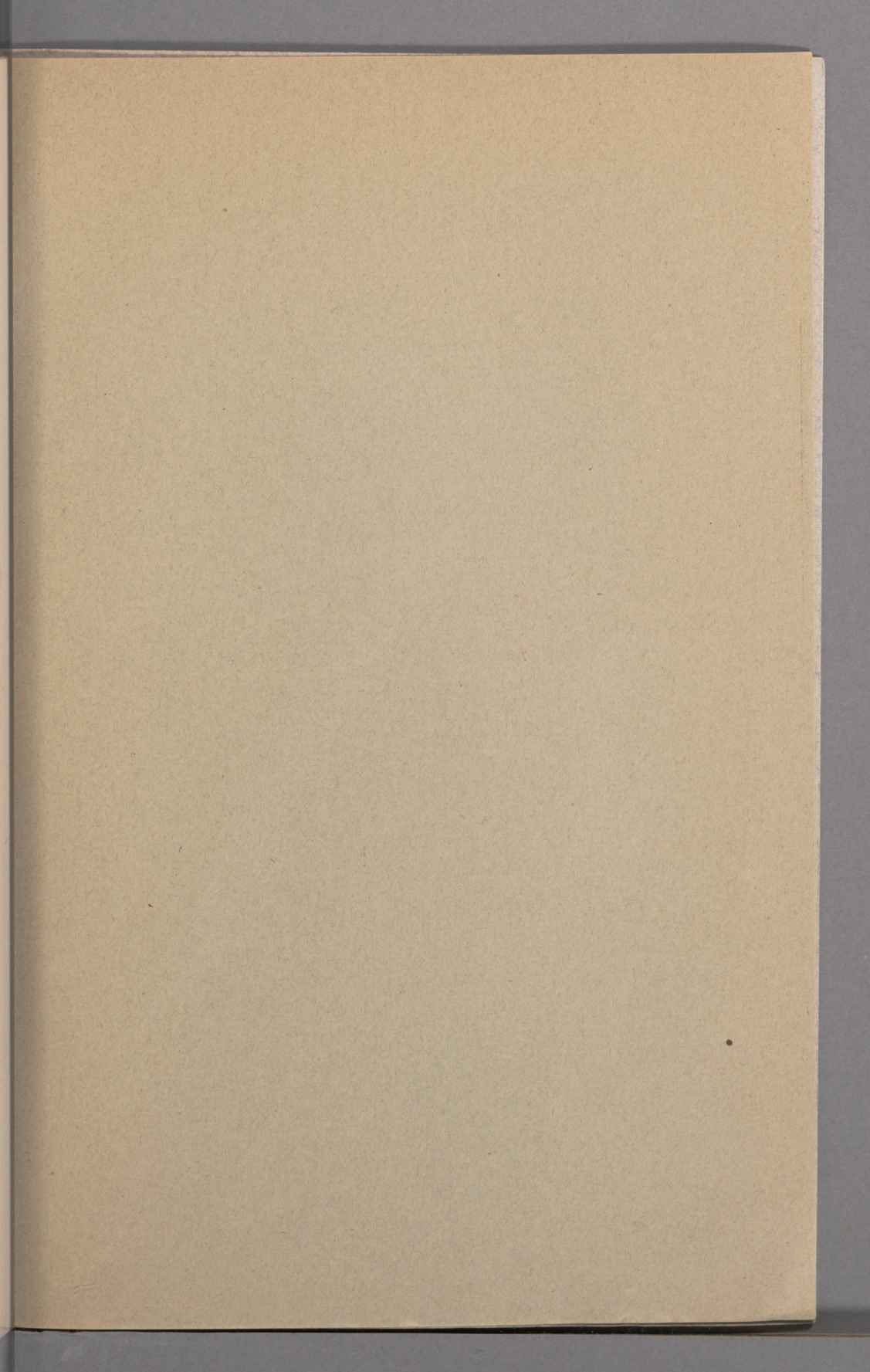
I

En diktarbön	5
Vi drömmare, vi dårar	7
Handslag	8
Jag är sagornas kung Alexander	10
Revelj	12
Första maj	13
Fanan.....	14
Sångare och jungfrur	15
Argonauter	16
Fansvikaren	19
Du är och du blir den du var —	21
Hymne triste	22
Madrigal	23
Solspånad	25
Den grå brodern	27
Tiil en kvinna	29
Människones son	30

II

Gatodysséen	35
Uppståndelse	45
Också en vårvisa	47
Valborgsmässo	49

Rentrée	50
För flöjter och klarinetter —	51
Bänken	52
Lövfallsnatt	53
Rosenkind	54
Exotisk kvinna	55
Fattigmansglädje	56
Serenad	57
Fröken	58
Epilog	60

ALONA BARNEN

HÄLSINGBORG 1911
TRYCKERI-AKTIEBOLAGET DEMOKRATEN

ALONA BARNEN
HÄLSINGBORG 1911
TRYCKERI-AKTIEBOLAGET DEMOKRATEN

